

РЕШЕНИЕ

№ 900

гр. София, 13.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 22.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **5380** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 - 207 АПК.

Образувано е по искова молба на [фирма] със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, чрез адв. Б. Е., срещу Национална агенция по приходите (НАП), за присъждане на обезщетения на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за претърпени имуществени вреди – пропуснати ползи от нереализиран оборот – нетна печалба общо в размер на 343.10 лв., загуба в резултат на платен наем общо в размер на 2581.70 лв. и загуба от заплатено трудово възнаграждение за двама служители общо в размер на 1002.53 лв.

Ищецът претендира, че е претърпял вредите в резултат на два незаконосъобразни административни акта – заповед № 0325027 и заповед № 0320140, двете от 21.11.2017 г., издадени от директор на Дирекция „Контрол“ в ТД на НАП С., с които на основание чл.186 ЗДДС са му наложени ПАМ - запечатване на търговски обекти и забрана на достъпа до тях на следните обекти, находящи се на Коледния базар в [населено място]: Палачинкова къща, запечатана за периода от 23.11. до 28.11.2017 г. (6 дни) и Павилион за бързи закуски, запечатан за периода от 23.11. до 26.11.2017 г. (4 дни). Актовете са отменени с влезли в сила съдебни решения.

Претендира съдът да постанови решение, с което да му присъди горепосочените суми - обезщетения за пропуснати ползи, ведно със законната лихва от предявяване на исковата молба до окончателното им изплащане и сторените разноски по списък по чл.80 ГПК.

Ответникът Национална агенция по приходите оспорва исковите претенции чрез юрк. П. Г. в писмен отговор от 24.06.2019 г. и допълнителни отговори от 10.07.2019 г. и от 21.11.2019 г. Поддържа, че не са налице елементите от фактическия състав на отговорността на държавата по чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Счита, че се касае за хипотетични, нереални и предполагаеми по размер и основание вреди, които не могат да бъдат обезщетени като пропуснати ползи поради липса на сигурност от настъпването им. Сочи, че претендираните трудови възнаграждения, поради договорния си характер, не могат да се обезщетят по реда на чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Претендира съдът да постанови решение, с което да отхвърли предявените икове и да му присъди юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска Градска прокуратура изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковите.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

Съгласно чл. 7 от Конституцията на Република България държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Нормата прогласява основен принцип, осъществяването на който трябва да се уреди със закон. Така извъндоговорната деликтна отговорност на държавата и общините за вреди е уредена в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ). По силата на чл.1, ал.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Обезщетението е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице - чл.4 ЗОДОВ. За да възникне правото на обезщетение, е необходимо да са налице следните кумулативни предпоставки: вреда - имуществена (реално причинена или пропусната полза) или морална, незаконосъобразен акт, незаконосъобразно действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата (или общината) и пряка и непосредствена причинна връзка, т.е. претендираната вреда да е настъпила от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на органа или длъжностното лице при или по повод изпълнение на административна дейност.

В случая не е спорно изпълнението на отрицателната процесуална предпоставка по чл.204, ал.1 АПК с отмяната по съдебен ред на двата индивидуални административни акта. Спорно е дали претендираните от ищеца имуществени вреди, под формата на пропуснати ползи, са настъпили в пряка причинно-следствена връзка с отменените административни актове.

Съдът приема за неоснователно възражението на ответника в отговора на исковата молба от 24.06.2019 г. за неяснота на исковите претенции – дали вредите произтичат от заповедите за налагане на ПАМ (ЗНПАМ) или от действия на органи по приходите по тяхното изпълнение, тъй като фактическото запечатване на търговските обекти било самостоятелно действие по изпълнение на ЗНПАМ. Ищецът претендира, че не е осъществявал търговска дейност в два от обектите си, находящи се на Коледния пазар в [населено място] за исковите периоди, поради запечатването им, сторено в изпълнение на ЗНПАМ. Както издадените индивидуални административни актове, така и действията по тяхното изпълнение, представляват правни актове, осъществени

от органи по приходите в изпълнение на административна дейност. След като с влезли в сила съдебни актове е призната незаконосъобразността на оспорените заповеди, с обратна сила отпада и правното основание за тяхното изпълнение. Разпореждането за предварително изпълнение на заповед № 0325027 / 21.11.2017 г. на директора на Дирекция „Контрол“ в ТД на НАП - С. относно обект „Палачинкова къща“ е отменено с определение № 8224 от 27.11.2017 г. по адм.д. № 12928/2017 г. по описа на АССГ, оставено в сила с определение № 303 от 09.01.2018 г. по адм.д. № 14515/2017 г. на ВАС. Оспорването на разпореждането за предварително изпълнение на заповед № 0323140 от 21.11.2017 г. относно обекта „Павилион за бърза закуска“ е отхвърлено с определение № 609 от 16.01.2018 г. по адм.д. № 14442/2017 г. на ВАС. Очевидно административният орган е пристъпил към принудително изпълнение на наложените мерки без да изчака или да се съобрази с изхода на оспорването по реда на чл.60, ал.4 АПК. Това потвърждава тезата, че спирането на търговската дейност на обектите е пряк резултат от издадените индивидуални административни актове, като спорът относно тяхното изпълнение (предварително и/или фактическо) е ирелевантен за настоящото производство при изпълнение на предпоставката по чл.204, ал.1 АПК за отмяна на административните актове.

В гражданско-правната материя обезщетението за пропуснати ползи е уредено в чл.51, ал.1 ЗЗД относно извъндоговорната отговорност и в чл.82 ЗЗД касателно договорната отговорност. С Тълкувателно решение (ТР) № 3/2012 г. на ОСГТК на ВКС е дадено разяснение относно обезщетяване на вредите по чл.82 ЗЗД. Според него установяването на пропуснатата полза се основава на предположение за състоянието, в което имуществото на кредитора би се намирало, ако длъжникът беше изпълнил точно задължението си, съпоставено с имуществото му към момента на неизпълнението. Тъй като пропуснатата полза представлява реална, а не хипотетична вреда, това предположение винаги трябва да се изгражда на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото и не може да почива на логическо допускане за закономерно настъпване на увеличаването. В практиката на ВКС се приема (напр. в Решение № 67 от 22.04.2013 г. по т. д. № 28/2012 г., Т. К., II Т. О. на ВКС), че макар и постановено по приложението на чл.82 ЗЗД посоченото ТР дава принципен отговор на въпроса за характера на пропуснатите ползи. [Според друго решение № 66 от 14.06.2011 г. по гр. д. № 1725/2009 г.](#), Г К, IV ГО на ВКС, пропуснатата полза като вид имуществена вреда, настъпила в резултат на непозволено увреждане, се изразява в невъзможността да бъде реализирано определено имущество или парично оценен интерес. Всяко неосъществено увеличаване на имуществото, което е щяло да настъпи със сигурност, ако не би било осуетено от деликта, съставлява пропуснатата полза. Такава е както печалбата, която увреденият е можел да получи от изпълнението на договор, осуетен от противоправно поведение на деликвента, така и всяка друга имуществена облага, която със сигурност пострадалият би реализирал, ако вредоносното действие не би настъпило.

В случаите на извъндоговорна отговорност, каквато е отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, пропуснатите ползи са определяеми въз основа на опита и обичаите в практиката - при тях вредата произтича от нереализиране на сигурна възможност за увеличаване на актива на имуществото на кредитора. Сигурна възможност за увеличаване на имуществото ще е налице, когато на база доказани обективни факти и при обичайното развитие на нещата, отчитайки особеностите на конкретния случай, може да се направи достатъчно обоснован извод, че в патримониума на ищеца

действително е могла да настъпи положителна промяна.

Идентично тълкуване на характера на пропуснатите ползи като вид имуществена вреда е дадено и в практиката на Върховния административен съд, напр. решение № 5856 от 17.05.2016 г. по адм. д. № 5583/2015 г., III отд. на ВАС, според което установяването на пропуснатата полза се основава на предположение за състоянието, в което имуществото би се намирало, в случай че незаконосъобразният акт или действие, респ. бездействие, не бе рефлектирал върху него, съпоставено с имуществото към момента на увреждането. Само ако бъде доказано, че единствено по причина на въздействие върху имуществото от страна на незаконосъобразния юридически акт то е могло да бъде увеличено, претенцията може да се приеме за основателна. В решение № 5624 от 24.04.2014 г. по адм. д. № 12662/2013 г., III отд. на ВАС се посочва, че пропуснатата полза представлява реална, а не хипотетична вреда, поради което това предположение винаги трябва да се изгражда на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото и не може да почива на логическо допускане за закономерно настъпване на увеличаването. В решение № 1154 от 29.01.2019 г. по адм. д. № 1338/2018 г., III отд. на ВАС е прието, че не може да се приеме за доказано, че дружеството със сигурност е щяло да реализира ползите, които твърди, че е пропуснало, които могат да се присъдят като имуществена вреда, само ако имат сигурен характер и са в пряка причинна връзка с отменения като незаконосъобразен акт.

Визираното тълкуване, отнесено към настоящия случай, налага отговор на въпроса дали е имуществена облага, която ищецът със сигурност би реализирал, ако вредоносното действие не би настъпило, т.е. ако не бяха издадени двете заповеди от 21.11.2017 г. за запечатване на търговските обекти. Съдът приема, че търговската дейност на обектите на ищеца на Коледния базар в [населено място] е прекъсната за процесните периоди в пряк резултат от отменените актове. С други думи, ако те не бяха издадени, търговските обекти биха работили: П. къща за периода от 23.11. до 28.11.2017 г. (6 дни) и П. за бързи закуски (В.-къща) - за периода от 23.11. до 26.11.2017 г. (4 дни). Прекъсването на търговската дейност несъмнено е неблагоприятно за ищеца, който носи доказателствената тежест относно основанието и размера на претендираните пропуснати ползи. Те следва да се определят въз основа на опита и обичаите в практиката - когато на база доказани обективни факти и при обичайното развитие на нещата, отчитайки особеностите на конкретния случай, може да се направи достатъчно обоснован извод, че в патримониума на ищеца действително е могла да настъпи положителна промяна в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с прекъснатата търговска дейност.

I. Относно претенцията за пропуснати ползи от нереализиран оборот – нетна печалба общо за двата обекта в размер на 343.10 лв. В съдебно заседание на 23.10.2019 г. ищецът измени размера на този иск съобразно допълнително заключение на съдебно-счетоводна експертиза (ССЕ) от 15.10.2019 г. Съдът кредитира заключението, тъй като експертът е установил идентичност между данните от касовите апарати на ищеца и тези по справките за дневния оборот, представени от ответника с отговора на исковата молба. Липсата на данни при ответника в справките за дневния оборот на П. къща за два дни (за 29.11 и за 30.11.2017 г.) не може да се отрази решаващо на извод за евентуална несигурност или нереалност на претендираните вреди.

Според заключението средно-дневният оборот на В.-къщата за м.ноември 2017 г.

възлиза на 1561.55 лв., а на П. къща – 555.09 лв. Съдът намира за ирелевантни изчисленията на средно-дневен оборот на търговските обекти, тъй като са несъпоставими с някаква имуществена облага, която ищецът със сигурност би реализирал доколкото оборотът не дава представа с какво би се увеличило имуществото на търговеца. Релевантна в тази насока е изчислената от експерта обща нетна печалба за двата обекта в размер на 343.10 лв., тъй като именно печалбата характеризира увеличението на имуществото. Неоснователно е възражението на ответника, че поради свободния характер на пазарните отношения, свързани с несигурност в търсенето и предлагането, търговската печалба не може да представлява пропуснатата полза. Съдът намира, че в конкретния случай следва да съобрази местоположението на търговските обекти на Коледния базар в столицата, който е с изключително висока посещаемост, вкл. предвид кратката продължителност във времето – от 18.11. до 20.12.2017 г. Таблиците за изчисление на средно-дневния оборот в Приложенията към ССЕ сочат не само на сравнително постоянни, но и на постоянно увеличаващи се обороти, което от своя страна е указание за сигурност при реализираните обороти. Това от своя страна е пряко свързано със сигурна печалба за търговецата. Отчитането на оживеното търговско място и високата му посещаемост следва да се съобрази като обичайно развитие на търговската дейност на обектите на Коледния пазар, от което следва достатъчно обосноваван извод, че в патримониума на ищеца действително е могло сигурно да настъпи положителна промяна чрез реализирането на печалба.

Начинът на осчетоводяване на закупените хранителни стоки, напитки и консумативи, за които вещото лице е установило, че са заприходени едновременно за двата обекта на база 31 броя фактури, не може да разколебае извода за сигурността на реализираната печалба на търговските обекти на Коледния пазар. В съдебно заседание на 23.10.2019 г. вещото лице пояснява, че заприходените стоки са изписани наведнъж за двата спорни обекта в края на м.ноември 2017 г. като вложени в дейността на фирмата, което от своя страна потвърждава наличието на реална търговска дейност, обвързана с декларираните пред НАП обороти, респ. реализирането на сигурна печалба.

По изложените съображения съдът приема, че претенцията на ищеца за пропуснати ползи от загуба на нетната печалба на двата обекта за процесните периоди общо в размер на 343.10 лв. отговаря на визираните специфични изисквания към този вид имуществени вреди. В пряка причинно-следствена връзка с отменените административни актове, разпореждащи запечатване на обектите, респ. прекъсване на дейността им, е невъзможността на търговеца да реализира сигурно увеличение на имуществената си сфера под формата на печалба. Несигурността на търсенето и предлагането в случая се преодолява от спецификата на търговското място, потвърдена чрез декларираните от търговеца постоянно високи обороти на спорните търговски обекти през м.11 и м.12.2017 г. Ето защо на ищеца следва да се присъди сумата от 343.10 лв., ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска на 16.05.2019 г. до окончателното ѝ изплащане.

II. Относно претенцията за имуществени вреди от загуба в резултат на платен наем общо за двата обекта в размер на 2581.70 лв. В съдебно заседание на 03.07.2019 г. ищецът измени размера на този иск съобразно основното заключение на съдебно-счетоводна експертиза, както следва: 1032.68 лв. за В.-къщата (за четири дни) и 1549.02 лв. за П. къща, допуснато в о.с.з. на 04.12.2019 г.(за шест дни).

Ищецът претендира, че с договор за наем № С-009/21.02.2017 г. е наел от [фирма] два броя коледни къщи, изградени в градската градина до площад „Б.“, [населено място], част от културно-благотворително събитие „Немски коледен базар 2017“, с включена коледна украса, осветление, отопление, охрана и снегопочистване. Договорена е наемна цена от 7 260 евро за двете къщички, която включва наемна цена за 33 дни, охрана, химически тоалетни, ел.инсталация, културна програма и почистване, платима както следва: 20% аванс до 24.02.2017 г., 30 % до 31.08.2017 г. и окончателно плащане до 30.10.2017 г.

Неоснователно е възражението на ответника, че наемодателят не е имал право да отдава под наем общински имот. Установява се от писмо рег.№РСЦ19-ВК08-1563-1 от 19.07.2019 г. на кмета на район „С.“ – СО (л.98), че на фирма [фирма] е издадено разрешително за провеждане на мероприятие на територията на Столична община с № НБ2017/18.11.2017 г. за периода от 18.11.2017 г. до 20.12.2017 г. с обща квадратура от 180 кв.м. срещу такса от 26 730 лв. Въз основа на това доказателство, съдът приема, че [фирма] е организатор на събитието „Немски коледен базар 2017“.

Въз основа на приета и неоспорена съдебно-почеркова експертиза от 13.01.2020 г. съдът приема, че договор С-009/21.02.2017 г. е подписан от законните представители на двамата търговци.

Неоснователно е и възражението, че договорната цена включва освен наем на къщите и допълнителни услуги като охрана, химически тоалетни, ел.инсталация, културна програма и почистване, тъй като това логично следва от характера на мероприятияето и очевидно договорната цена е определена като цяло, а не поотделно за всяка от услугите.

За доказване на плащането ищецът е представил фактура № 410/27.02.2017 г. за 3407.84 лв. – аванс за резервиране на 2 броя къщи за Немски Коледен базар 2017 г. След прихващане между насрещно дължими суми по тази фактура ищецът е превел сума в размер на 907.84 лв. За основанието за извършване на прихващане ищецът е представил два броя платежни нареждания от 04.11.2016 г. и от 08.11.2016 г., двете за по 1000 лв. с основание договор № С-007 от 16.03.2016 г. (очевидно от предходната година).

Съдът не кредитира представени от ищеца доказателства за плащане по фактура № 436/29.08.2017 г. поради разминавания и неосноти в съдържанието им, които разколебават извод, че същите документи удостоверяват реална размяна на парични престации.

По делото са представени две фактури с еднакви номера и дата на издаване № 436 от 29.08.2017 г., но с различно съдържание, което съдът приема за невъзможно, освен ако правоотношенията между страните не са оформени единствено документално, без на тях да съответстват реални стопански операции. Едната от фактурите е с предмет аванс за Немски Коледен пазар 2017 г. по договор С-009/21.02.2017 г. на стойност 5111.76 лв. с ДДС. А другата е с друг предмет - наем за Немски Коледен пазар 2017 г. по договор С-009/21.02.2017 г. на стойност 8519.59 лв. с ДДС. Вярно е, че по втората фактура е приспаднал аванс по първата, но това не изключва задължението на страните да не съставят фактури с един и същи номер и дата, но с различно съдържание. Съдът не приема, че с втората фактура е приспаднал аванс по първата, защото в платежното нареждане от 19.08.2017 г. на стойността на първата фактура от 5111.76 лв. е посочена проформа фактура № 233/21.08., която не е представена въпреки указанията, дадени с определение от 18.11.2019г.

По идентичен начин, в платежното нареждане от 27.02.2017 г. за остатъка от 907.84 лв. след прихващането (л.113) е посочена фактура № 209/21.02.2017 г., която не е представена и при липса на твърдения и доказателства за относимостта ѝ към договор С-009/21.02.2017 г. На последно място, в платежното нареждане от 18.10.2017 г. за сумата по втората фактура № 436 на стойност 8519.59 лв. като основание са посочени „проформа фактура № 251/16.10.2017 г. и фактури от 2014 г.“, които безспорно не са относими към процесния договор С-009/21.02.2017 г.

В тази връзка съдът не кредитира приетата по делото основна съдебно-счетоводна експертиза, тъй като тя е работила по същите документи без да установи визираните разминавания в тяхното съдържание.

Очевидно, между ищцовото дружество и [фирма] съществуват няколко различни търговски правоотношения, за задълженията по които страните извършват прихващания, но представените по делото писмени доказателства *не доказват* реално плащане на суми за наем по процесния договор С-009/21.02.2017 г.

При недоказаност на направени разходи за заплатена наемна цена е дължимо отхвърляне на тази претенция.

III. Относно претенцията за имуществени вреди от загуба в резултат на платени трудови възнаграждения на двама работника в размер на 1002.53 лв. съобразно допуснато в о.с.з. на 23.10.2019 г. изменение на иска.

Според основна ССЕ среднодневното възнаграждение на А. А. Вели за обект В. къща възлиза на 53.36 лв., а на З. Багери за същия обект – 48.18 лв. Среднодневното възнаграждение на А. Р. Х. за обект Палачинкова къща възлиза на 48.55 лв.

Според трудовия договор от 21.05.2012 г., сключен А. А. Вели работното място на служителя е в [населено място], [улица], Ц. автогара, магазин № 30, а работното място на З. Багери, според трудов договор от 29.05.2017 г., е на Метро 2, Л.. За целите на провеждане на Немския Коледен базар 2017 г. ищецът е представил две заповеди от 15.11.2017 г. за командироване на двамата служители на обектите на дружеството на базара за периода от 18.11. до 20.12.2017 г. Представени са и присъствени форми, според които работниците не са били на обектите поради запечатването им.

Ответникът от своя страна е представил доказателства, че ищцовото дружество има регистрирани 10 търговски обекта на територията на [населено място] (л.90-95), където работниците А. А. Вели и З. Багери е можело да изпълняват трудовите си задължения независимо от запечатването на търговските обекти на Коледния базар. Съдът приема, че представените присъствени форми за отчитане на реално отработени часове нямат достоверна дата по смисъла на чл.181, ал.1 ГПК, поради което не доказват по категоричен начин, че за периодите на запечатване на търговските обекти на Коредния базар през 2017 г. тези двама работника не са престирали труд в полза на работодателя си, каквито са техните основни задължения по чл.124, чл.125 и чл.126, т.1 КТ. Житейски логично е работната сила да е престирана на някой друг от търговските обекти на ищеца, в каквато насока са възраженията на ответника. Още повече, че техните основни трудови договори са сключени за други търговски обекти, а не за тези на Коледния базар. След като по трудов договор работниците престират работната си сила на търговски обекти на [фирма], то представената от ищеца присъствена форма не доказва по категоричен начин, че същите за дните на запечатване не са престирали труд в полза на [фирма].

Изложеното обосновава извод за липса на реално претърпяна загуба под формата на трудово възнаграждение за двама работника, както и липса на причинно-следствена

връзка между нея и отменените актове. Дължимо е отхвърляне и на тази претенция.

По разноските: Съгласно чл.10, ал.3, изр.1 ЗОДОВ ако искът бъде уважен изцяло или *частично*, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. В случая исковете са уважени частично, което предполага присъждане в полза на ищеца на сторените от него разноски за държавна такса от 25 лв. и възнаграждения за вещо лице от 800 лв. по аргумент от чл.71, ал.1 ГПК, т.е. общо сума в размер на 825 лв.

Съгласно чл.10, ал.3, изр.2 ЗОДОВ съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат или юрисконсулт, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска. При общ размер на исковете от 3927.33 лв. е налице частично уважаване за сумата от 343.10 лв., което обуславя съразмерно присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение само за уважената част. При заплатено възнаграждение от 1680 лв., дължимите разноски за адвокатско възнаграждение спрямо уважената част от претенциите са в размер на 146.77 лв.

Съгласно чл.10, ал.4 ЗОДОВ съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ за защита по дела с определен материален интерес възнаграждението е от 100 до 300 лв. Съдът намира за неприложима нормата на чл.25, ал.4 от наредбата, тъй като не е назначен особен представител по ЗПП. Същевременно, производството по делото е продължило повече от три съдебни заседания, поради което и на основание чл.25, ал.1 и ал.2 от Наредбата за заплащането на правната помощ на ответника следва да се присъди юрисконсулско възнаграждение в размер на 150 лв.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во отделение, 69-и състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите [населено място], [улица], да заплати на [фирма] със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, чрез адв. Б. Е., **на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ** обезщетение за имуществени вреди – пропуснати ползи от нереализирана нетна печалба, претърпени в резултат на отменени заповед № 0325027 и заповед № 0320140, двете от 21.11.2017 г., издадени от директор на Дирекция „Контрол“ в ТД на НАП С., **общо в размер на 343.10 лв.**, ведно със законната лихва от предявяване на иска на 16.05.2019 г. до окончателното изплащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ исковете, предявени [фирма] със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, чрез адв. Б. Е., срещу Национална агенция по приходите, за присъждане на обезщетения на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за имуществени вреди – загуба в резултат на платен наем общо в размер на 2581.70 лв. и загуба от заплатено трудово възнаграждение за двама служители общо в размер на 1002.53 лв., претърпени в резултат на отменени заповед № 0325027 и заповед № 0320140, двете от 21.11.2017 г., издадени от директор на Дирекция „Контрол“ в ТД на НАП С..

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите [населено място], [улица], да

заплати на [фирма] със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, чрез адв. Б. Е., **на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ** сторените в производството разноски за държавна такса и възнаграждения за вещи лица общо в размер на 825 лв., както и разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 146.77 лв.

ОСЪЖДА [фирма] със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, да заплати на Национална агенция по приходите [населено място], [улица], **на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ** юрисконсулско възнаграждение в размер на 150 лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: